

- 3) Czy wykładni wyrażenia „swojej własności” (własności obywatela), zawartego w art. 17 ust. 1 zdanie drugie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że obejmuje ono również prawo do wynagrodzenia?
- 4) Czy należy rozumieć, że wyrażenie „w interesie publicznym” zawarte w art. 17 ust. 1 zdanie drugie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odnosi się do przypadku „kryzysu gospodarczego”?
- 5) Czy należy rozumieć, że wyrażenie „korzystanie z mienia [...] w zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na interes ogólny” zawarte w art. 17 ust. 1 zdanie trzecie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odnosi się do przypadku „obniżenia o 25 % wynagrodzeń pracowników sektora publicznego”?
- 6) Czy w sytuacji gdy zgodnie z art. 17 ust. 1 zdanie drugie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej państwo rumuńskie obniża o 25 % wynagrodzenie pracowników opłacanych ze środków publicznych powołując się na kryzys gospodarczy i na konieczność zrównoważenia budżetu państwa, wykładni tego postanowienia należy dokonywać w ten sposób, iż państwo rumuńskie jest zobowiązane wypłacić rzeczonemu pracownikom we właściwym terminie słuszne odszkodowanie za poniesioną stratę?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgerichts Rostock (Niemcy) w dniu 13 sierpnia 2012 r. — Postępowanie karne przeciwko Perowi Haraldowi Lökkevikowi

(Sprawa C-384/12)

(2012/C 343/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgerichts Rostock

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Per Harald Lökkevik

Drugi uczestnik postępowania: Staatsanwaltschaft Rostock

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni pojęcia korzyści w rozumieniu art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że obejmuje ono również pozorne spowodowanie, za pomocą podanych w ramach procedury przyznania pomocy informacji, wyłączenia właściwości Komisji Europejskiej mające na celu obejście przewidzianego w pkt 2.1. i) wielosektorowych zasad ramowych dotyczących pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych (Dz.U. 1998 C 107, s. 7) obowiązku

zgłoszenia projektów pomocy regionalnej w przypadku inwestycji, których łączna kwota wynosi co najmniej 50 mln EUR?

⁽¹⁾ Dz.U. L 312, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 1, tom 1, s. 340–343

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 15 sierpnia 2012 r. — Hi Hotel HCF SARL przeciwko Uwe Spoeringowi

(Sprawa C-387/12)

(2012/C 343/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hi Hotel HCF SARL

Strona pozwana: Uwe Spoering

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zdarzenie wywołujące szkodę nastąpiło w danym państwie członkowskim (państwie członkowskim A), jeśli czyn niedozwolony, który jest przedmiotem postępowania lub z którego wywodzone są roszczenia, został popełniony w innym państwie członkowskim (państwie członkowskim B) i polega na uczestnictwie w czynie niedozwolonym popełnionym w pierwszym z wymienionych państw członkowskich (państwie członkowskim A) (czylnie głównym)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich (Austria) w dniu 20 sierpnia 2012 r. — Robert Pfleger i in.

(Sprawa C-390/12)

(2012/C 343/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Robert Pflieger, Autoart a.s., Mladen Vucicevic, Maroxx Software GmbH, Hans-Jörg Zehetner

Pytania prejudycjalne

1) Czy wyrażona w art. 56 TFUE i w art. 15–17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) zasada proporcjonalności stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak wynikające z rozpatrywanych w postępowaniu przed sądem krajowym przepisów §§ 3–5, 14 i 21 Glücksspielgesetz (ustawy o grach hazardowych, zwanej dalej „GSpG”), które umożliwia organizowanie gier hazardowych na automatach tylko pod warunkiem — zarówno obwarowanym karami, jak i zagrożonym zastosowaniem bezpośredniej interwencji — udzielenia uprzedniego, ale dostępnego tylko w ograniczonej liczbie zezwolenia, choć do tej pory — o ile wiadomo — nie zostało wykazane przez państwo w żadnym postępowaniu sądowym ani administracyjnym, że związana z tym przestępczość lub uzależnienie od hazardu rzeczywiście stanowią istotny problem, któremu nie można zaradzić poprzez kontrolowaną ekspansję dozwolonych działalności z zakresu gier na wielu indywidualnych usługodawców, lecz jedynie poprzez kontrolowaną i związaną z tylko umiarkowaną reklamą ekspansję monopolisty (lub niewielu oligopolistów)?

2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy wyrażona w art. 56 TFUE i w art. 15–17 karty zasada proporcjonalności stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak wynikające z §§ 52–54, 56a GSpG i § 168 Strafgesetzbuch (kodeksu karnego, zwanego dalej „StGB”), poprzez które w drodze niedookreślonych pojęć ustawowych wprowadzona zostaje w rezultacie prawie bezwyjątkowa karalność różnorodnych form tylko w dalekim stopniu zaangażowanych (i w danych okolicznościach zamieszkałych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej) osób (jak samych dystrybuujących, wydzierzawiających lub wynajmujących automaty do gier hazardowych)?

3) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy wymogi demokratycznego państwa prawa, które w sposób oczywisty leżą u podstaw art. 16 karty, lub wymóg sprawiedliwości i skuteczności z art. 47 karty, lub nakaz przejrzystości z art. 56 TFUE, lub zakaz ponownego sądenia i karania z art. 50 karty stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak wynikające z §§ 52–54, 56a GSpG i § 168 StGB, których wzajemne rozgraniczenie w braku jednoznacznego uregulowania ustawowego z trudem da się przewidzieć i określić ex ante dla obywatela, a w konkretnym przypadku da się ustalić dopiero w drodze wymagającego nakładów formalnego postępowania, i z którymi związane są jednak daleko idące różnice co do właściwości (organ administracyjny lub sąd), uprawnień interwencyjnych, związanej z tym w danym wypadku stygmatyzacji i pozycji procesowej (np. odwrócenia ciężaru dowodu)?

4) W razie odpowiedzi przeczącej na jedno z trzech pierwszych pytań: czy art. 56 TFUE lub art. 15–17 karty lub art. 50 karty stoją na przeszkodzie karaniu osób, które pozostają w jednym z wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 1 i § 2 ust. 2 GSpG bliskich związków w odniesieniu do automatów do gier hazardowych, lub zajęciu bądź konfiskacie tych urządzeń, lub zamknięciu całego przedsiębiorstwa takich osób?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 22 sierpnia 2012 r. — RLvS Verlagsgesellschaft mbH przeciwko Stuttgarter Wochenblatt GmbH

(Sprawa C-391/12)

(2012/C 343/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: RLvS Verlagsgesellschaft mbH

Strona pozwana: Stuttgarter Wochenblatt GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy (1) i pkt 11 załącznika I do niej w związku z art. 4 i art. 3 ust. 5 tej dyrektywy stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego (w niniejszym przypadku § 10 Landespresseggesetz Baden-Württemberg), który oprócz ochrony konsumenta przed wprowadzeniem w błąd służy również niezależności prasy i w przeciwieństwie do art. 7 ust. 2 i pkt 11 załącznika I do dyrektywy zakazuje wszelkich odpłatnych publikacji bez względu na realizowany przez nie cel, jeżeli publikacja nie jest oznaczona pojęciem „ogłoszenie”, chyba że już samo umieszczenie i kształt publikacji wskazują na to, że jest ona ogłoszeniem?

(1) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).